

Søndag etter jul 2018, Asbjørn Hjorthaug (ELBK)

Tekster: Salme 71:17-24, Jes.63:7-16, Gal 4:1-7, Luk 2:33-40, II Luk 12:32

«Vær ikke redd, du lille flokk! For det er deres Fars gode vilje å gi dere riket.» Luk 12,32

På årets nest siste dag kommer en fantastisk oppmuntring fra Gud selv til oss alle:

«Vær ikke redd, du lille flokk! For det er deres Fars gode vilje å gi dere riket.»

«Vær ikke redd» er et uttrykk i Bibelen som i siste oversettelse av 2011 kommer i 60 vers.

«Frykt ikke, for jeg er med deg, vær ikke redd, for jeg er din Gud! Jeg gjør deg sterk og hjelper deg og holder deg oppe med min rettferds høyre hånd...For jeg er Herren din Gud som har grepet din høyre hånd og sier til deg: "Vær ikke redd! Jeg hjelper deg." Jes 41,10ff

Når Gud i sitt ord forteller meg at jeg ikke trenger å være redd, så er det fordi han vil passe på meg. Han forteller oss at han er med alle dager. Han går ved vår side. Han holder oss opp «min rettferds høyre hånd». Han gir oss alle rettigheter og fullmakter. Han betrakter oss som han betrakter Kristus, Sønnen. Han er vår Gud og har grepet vår «høyre hånd» og sier: *«Vær ikke redd! Jeg hjelper deg.»* Gud betrakter deg sitt barn som sin egen øyensten. *«For så sier Herren over hærskaene, den herlige,...: Den som rører dere, rører ved min øyensten.»* Sak 2,12. Gud elsker deg som sitt barn så høyt at han ofret sin eneste Sønn for å frelse oss. Han gjør alt som står i sin makt for å bevare deg og føre deg trygt framover på veien til himmelen. Dette gjør han selv om vi ikke har fortjent det. Vi har fortjente straff og avvisning. Vi svikter og faller og fortjener ikke Guds kjærlighet og omsorg. Vi har virkelig grunn til å være redde for verden, synden, djevelen oss selv. Så fra mitt ståsted tar Gud feil når jeg ikke har noe å frykte. Men Gud tar ikke feil. Han kjenner oss. Han har valgt oss ut med alle våre feil og mangler. Han vet at vi vil svikte han. Han vet at vi er troløse. Slik valgte han også sitt folk Israel, et lite svakt og troløst folk. Han valgte det som ingen ting er. Det er ikke på grunn av våre egne kvalifikasjoner at han er vår far, nei det er på tross av våre dårlige kvalifikasjoner. Gud valgte ut de som har behov for en frelser, en som trenger daglig å høre ordet om syndenes forlatelse. Gud ønsker seg barn som har behov for han som beskytter og frelser.

«Vær ikke redd, du lille flokk!»

Ved årets slutt er det ofte at en gjør opp regnskapet for året som har gått. I forholdet til Gud og hans rike kommer vi i minus. Liten kirkevekst, vi blir eldre og ressursene mindre. Ingen nye flokker som slutter seg til og gir oss økt og synlig styrke i denne verden. Det som synes å ha suksess er likegyldigheten, dyrking av denne verdens gud med materielle verdier, underholdning og mennesket selv settes i sentrum med alle sine behov. Det er grunn til å bli engstelig når en ser rundt seg og på seg selv. Men vår Fader kjenner oss «du lille flokk». Han vet hvordan vi har det. Begrunnelsen i dagens tekst er: *«For det er deres Fars gode vilje å gi dere riket.»* Det er ikke opp til oss hvorvidt vi skal oppnå og forbli i Guds rike, det er Gud som gir oss det og bevarer oss i det. For å gjøre det mulig vil han være vår hyrde som fører sin flokk, sin menighet, gjennom alle farer.

Hva gjør Gud når han vil gi sin «lille flokk» sitt rike?

For det første har han ikke forventninger om at vi skal være mange. Jesus sier at der to eller tre er samlet i hans navn er han til stede mellom oss. Det er en liten flokk. I lignelsen om de fortapte fåret går han ut og leter opp den enkelte, legger det på sine skuldre og fører den tilbake til sitt rike. I gudstjenesten møter han oss gjennom nådemidlene. Her får vi høre han si i skriftemålet at alle våre synder er tilgitt. Da er det ikke lenger noe som kan anklage oss, når alle syndene er tilgitt. Da er det ikke lenger noe som kan fordømme oss, når Gud har tatt våre synder og kastet de bak sin rygg. I gudstjenesten får du dette evangelium bekreftet gjennom ordet som leses og forkynnes. Og i tillegg feirer vi nattverd, der Herren dekker bord for oss med brød og vin som sammen med Jesu ord blir Jesu legeme og blod som vi mottar med vår munn til syndenes forlatelse. Når du spiser brød og drikker din melk eller kaffe ved frokosten, så blir du mett og du er aldri i tvil om hva du har fått og hva resultatet er. Du stiller ingen spørsmål og er ikke i tvil. Hvor mye mer viss på må du ikke være at når du mottar Herrens legeme og blod på at du eier syndenes forlatelse, han gir jo deg seg selv til deg. Slik oppfyller Gud det han sier i dagens tekst: *«det er deres Fars gode vilje å gi dere riket.»* På mange måter gir han oss dette og på mange måter bekrefter han at han er vår hyrde. Det er lett å forstå David når han synger: *«Herren er min hyrde, jeg mangler ikke noe. 2 Han lar meg ligge i grønne enger, han leder meg til vann der jeg finner hvile. 3 Han gir meg nytt liv. Han fører meg på rettferdighets stier for sitt navns skyld. 4 Om jeg enn skulle vandre i dødsskyggens dal, frykter jeg ikke noe ondt. For du er med meg. Din kjepp og din stav, de trøster meg. 5 Du dekker bord for meg like foran mine fiender. Du salver mitt hode med olje. Mitt beger*

renner over. 6 Bare godhet og miskunn skal følge meg alle mine dager, og jeg skal bo i Herrens hus gjennom alle tider.» Sal 23,1-6

Søndagen etter jul har også teksten om gamle Simeon og Anna. Gjennom flere årtusen har det blitt varslet at Messias, Guds salvede, frelseren skulle komme til jord. En skulle tro at her i Israel var det mange som var klar da han endelig kom. Men også denne flokken var liten, så liten at engelen måtte si til hyrdene på marken «Frykt ikke». Nå skulle de få gledes bud om at verdens frelser var født. Da Jesus kom til tempelet noen dager gammel, var det bare to som ventet han: Gamle Anna og Simeon. Flokken var liten. Men for et fantastisk budskap. La oss lære av disse to menneskene at på tross av en liten flokk så formilder de til oss himmellengselen, gleden og tryggheten. Det er ikke en glede og trygghet som bygger på et langt liv der de trofast har tjent Herren. Nei, det er i trygg forvisning om at Frelseren er kommet. Simon roper ut med Jesu barnet i armene: «Herre, nå kan du la din tjener fare herfra i fred, etter ditt ord, for mine øyne har sett din frelse, som du har beredt for alle folks åsyn,» Luk 2, 29 – 31. Simon har også hatt sine tunge stunder.

Johannes sier om Jesu: «Han kom til sitt eget, og hans egne tok ikke imot ham.» Joh. 1, 11 Hvilken smerte for Simon og Anna at så få ventet på Israels trøst. Det manglet ikke på religiøs aktivitet og mange holdt loven tilsynelatende høyt i ære, men få eller ingen brydde seg om Guds sønn som kom til jord.

Slik er det også i dag. Vi sitter med verdens beste budskap til mennesker som trenger håp og trøst mer enn noen sinne. Vi ser hvordan mange forgår av stress og jager etter lykken i livet. Så har vi evangeliet om at Gud ikke lenger er vred og sint. Gud har sendt sin Sønn for at vi ved ham skulle få fred og hvile. Gud har rettfærdiggjort hele verden, alle mennesker, likevel er det så få som vil høre og tro det. Gud har gjort alt, likevel er det så mange som er likegyldige og ikke bryr seg. Kjenner du smerten? Kjenner du ensomheten? Kjenner du den harde kampen og striden? Jesus kjempet på samme måten. Han gråt over Jerusalem fordi de ikke ville ta imot hans ord. Han undrer seg over om troen vil finnes på jorden når han kommer igjen. Jesus var så langt nede at han spør sine disipler: «Vil også dere gå bort?» Joh 6, 67 Om du er inne i slike tanker og slikt mismot, legg merke til hva Peter svarer: «Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord, og vi tror og vet at du er Guds Hellige!»

Vi har ikke andre steder å gå med vår nød enn til Ordet og til Kristus. Mismot er ikke en kristen dyd. Paulus sier følgende til Timoteus: «For Gud gav oss ikke motløshets ånd, men krafts og kjærlighets og sindighets ånd.» 2 Tim 1, 7. Og Jesus har gjentatte ganger invitert oss: «Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!» Matt 11, 28. Simon trøster oss også. Rett nok er han nå klar for himmelen: «Herre, nå kan du la din tjener fare herfra i fred, etter ditt ord.» Til Maria og Josef beskriver han nå en virkelighet som vi ikke kan rømme i fra. Det vil bli smerte og sorg. Jesus er satt til fall og oppreisning for mange i Israel. Han skal være et tegn som blir motsagt. Motstanden skal bli hard og fiendene mange. Maria skal få oppleve smerten ved at Jesus må dø i ung alder. Men midt igjennom alt: «Han er frelser min. Han er frelser min.» Epistelteksten i dag fra Gal 4: «Men da tidens fylde kom, utsendte Gud sin Sønn, født av en kvinne, født under loven, for at han skulle kjøpe dem fri som var under loven, så vi skulle få barnekår. Og fordi dere er sønner, har Gud sendt sin Sønnns Ånd inn i våre hjerter, som roper: Abba, Far!»

Vi har ingen grunn til å gå med lua i handa og se ned i bakken. Løft blikket og lær av gamle Anna. Anna hadde også prøvd livets realiteter. Hun ble enke etter 7 år. Fram til hun var 84 år forlot hun aldri tempelet, men tjente Gud i faste og bønn natt og dag. Så var tiden der da Jesus kom. Med full frimodighet, med ny giv og med stor entusiasme forkynner hun nå evangeliet om han som har kommet: hun talte om barnet til alle dem som ventet på frelse for Jerusalem. Så får vi slutte å bruke energi på å klage på alt vi ikke får tid til, på alle vi ikke når, på alle som ikke kommer til gudstjeneste, på at vår kirke og menighet ikke er annerledes enn det den er. Gud har satt oss inn i verden, inn i den virkeligheten vi befinner oss i. Gud har gitt oss den kirken vi har, de prestene vi har, de medlemmene vi har. Vi kan ønske oss alt annerledes og bruke masse krefter på det, men stopp opp og lytt nå til dagens tekst om Simon og Anna. Se Simon som peker oppover. Vi har et hjem, et mål i vente som vi alle kan nå fordi verdens frelser er født. Vi har intet å frykte. Hør på Anna som er i sitt 84. år og har kort tid igjen. Hun forteller om Israels trøst og glede til alle som har bruk for en frelser. Det er dette som har vært vår hovedoppgave i året som har gått. Det er også vår hovedoppgave i året som kommer. Så står vi her sammen med Simon og Anna med Jesu barnet i armene våre. Han er hos oss i ordet og i sakramentene. Vi har alle løftene om at han er tilstede. Han overøser oss med sin nåde, sin kjærlighet og varme. Han er trofast og barmhjertig til evig tid. La oss som Simon og Anna ikke gi opp. Han kommer snart! Vi forlater året 2018 og går inn i et nytt år med glede og håp.

*«Vær ikke redd, du lille flokk! For det er deres Fars gode vilje å gi dere riket.»
Amen !*